Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Møller, Poul Martin

Titel: SANG TIL STEFFENS

Citation: Møller, Poul Martin: ”SANG TIL STEFFENS”, i Møller, Poul Martin: *Skrifter i Udvalg*, udg. af HANS BRIX ; SOPH. MICHAËLIS ; CARL S. PETERSEN ; POUL TUXEN , 1930, s. 32. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-moeller01val-shoot-workid59044/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Skrifter i Udvalg

Som Barnets Lyst mod røde Blomster higer,
Tit Svendens Hu staar til den høje Kunst;
Men Gubben kold gaar hjem fra Kunstens Riger
Og tror, at Fantasiens Lys er Dunst.

O, Held da den, hvis Lod det blev at finde
Sit bedre Hjem i Skønheds Blomstervang!
Som til sin Grav beholder vel i Minde
Hvad Fuglen ved hans Vuggeklæder sang.

Ja, Held den Mand, hvis Morgenfantasier
Genlyse smukt i Livets Aftenfred!
Som trylles ved sin Barndoms Melodier;
Thi Skønheds Sol for ham gik aldrig ned.

Tøm Glasset ud for Lysets tro Forfægter,
Naturens Ven i sine Rosers Lund,
For ham, hvis Sang genlød i trende Slægter,
For Danmarks Nestor, til den klare Bund!

SANG TIL STEFFENS

En Mester i Tankernes Riger
Hel tit er paa Jorden forsagt,
En Spot for de dejlige Piger,
Og dristige Svendes Foragt;
Thi bleg som en Skygge fra Graven
Med Øjet han blinker for Sol:
Naturen har lukket ham Haven,
Og kroget han sidder paa Stol.

Blandt Tankens usynlige Fugle
Her Hendrik har fundet sin Ro;
Dog ikke han sky som en Ugle
I Grotterne dølger sin Bo.
For Livets mandhaftige Kampe
Ej ræd han sig skjuler i Krog;
Ej Solen han glemte for Lampe,
Ej Rosen han glemte for Bog.

Først stred han med Munden og Aanden
Mod Frankens letfærdige Slægt,
Saa gik han med Staalet i Haanden
Mod Galliens rustede Knægt.
Og han, der de vindige Tanker
Forjog, paa Profeternes Vis,
Han fulgte de levende Franker
Med Sværdet igen til Paris.

I Ly af den hædrende Palme,
Du planted ved Oderens Kyst,
Dit Hoved begynder at falme
Og minder om Alderens Høst.
Men ikke blandt Bjærgenes Jætter
Du glemte din Moder i Nord;
Du kommer til Bøg og til Sletter,
At kysse den fædrene Jord.

Betragt da din sjællandske Broder!
Hvo ved, om du atter ham ser?
Og lyt til de sjællandske Noder!
Gud ved, om du hører dem mer.

Og naar da den kærlige Stemme
Dig vinker til Oderens Kant,
Du Dannemark ikke vil glemme;
Vi have din Vugge til Pant.

TO STUDENTERDIGTE

I. *Fabel.*

Ørnen da den ganske Hær
Brat til Tinge sanker
I det klare Morgenskær,
Paa de grønne Banker.
Den, som under Himlen høj
Over alle Fugle fløj,
  Skulde Konge nævnes.

Tyve Haner højt paa Hald
Som Herolder stande,
Og Basunens vilde Skrald
Lyder vidt om Lande.
Fuglene fra hver en Kyst
Samles til den stærke Dyst
  Om den stolte Krone.

Der i Luften blev en Klang
Af de mange Vinger,
Som naar til en Julesang
Kristenklokke ringer.
Ørnen vækker ingen Støj;
Langsom, kongelig den fløj
  Over alle Fugle.